

ATATÜRK'ÜN DİL DEVRİMİ VE VAGON LITS OLAYI

AKALIN, Gülseren
TÜRKİYE/TURÇIYA

Türkiye Cumhuriyeti'nin kurucusu Atatürk'ün uluslaşma sürecinde önem verdiği temel öğelerin başında tarih ve dil gelmektedir. Türk Tarih Kurumunun kurulmasıyla birlikte Türk tarihinin köklerinin araştırılması, Türk uygarlığının ortaya çıkarılması amacıyla geliştirilen Türk Tarih Tezi'nden sonra Türk dilinin köklerinin araştırılması, diğer dillerle karşılaştırılması ve dilde özleşmeye gidilmesi amacıyla da Türk Dil Kurumu kurulmuş, Dil Devrimi başlatılmıştı. Dil Devrimi sırasında yapılacak çalışmaları belirlemek ve ilgililerin düşüncelerini almak amacıyla da 26 Eylül 1932 tarihinde Birinci Türk Dili Kurultayı yine Atatürk'ün istekleri doğrultusunda ve Atatürk'ün katılımıyla toplandı.

Türkçenin özleştirilmesi için Eski Türkçe eserlerin taranmasıyla unutulmuş Türkçe sözcüklerin gün ışığına çıkarılması, köylerden sözcüklerin derlenmesiyle halk dilinde kullanılan ancak, yazı dilinde kullanılmayan Türkçe sözcüklere kullanım imkânı sağlanması gibi çalışmalar yürütülürken gazetelerde de karşılık aranacak yabancı sözcüklerin listesi yayımlanıyordu. Halkın bu yabancı sözcüklere yörelerinde kullandıkları öz Türkçe sözcükleri göndermeleri isteniyordu.

Bütün bu çalışmalar kamuoyunda güçlü bir Türkçe bilincini ortaya çıkarmıştı. Halk hemen her konuda Türkçe duyarlılığıyla hareket ediyordu. İşte Dil Devrimi'nin olanca hızıyla sürdüğü bu günlerde, 1933 yılının Şubat ayının sonlarına doğru Wagon-Lits Şirketinde yaşanan bir olay, bütün ülkede yankı uyandırdı¹.

Bir Fransız kuruluşu olan ve Paris-İstanbul arasında Doğu Ekspresi'ni işleten Yataklı Vagonlar Şirketi'nin Beyoğlu Şubesi'nin müdürlüğünü yürüten ve mükemmel Türkçesiyle her müşterisine yakından ilgi gösteren, bunun karşılığında da herkes tarafından sevilen Belçikalı Boel, bir başka göreve atanınca yerine İtalyan Dr. Gaedon Jannone adlı bir başka yönetici getirilir. Aynı Şubede dört yıldır başarıyla çalışmakta olan Naci Bey adındaki Türk görevliye 21 Şubat 1933 günü Ankara treninden yataklı vagona yer almak isteyen bir iş adamı gelir. Kendisinde yer kalmadığını gören Naci Bey, aynı Şirket'in Galata şubesinde yer olup olmadığını sormak üzere telefon açar. Galata Şubesi'ndeki Türk görevliye bilet olup olmadığını doğal olarak Türkçe sorar. O sırada orada bulunan Şube Müdürü G. Jannone bu konuşmaya tanık olur. Telefon konuşmasının bitmesinden sonra diğer memurlara Naci Bey'in hangi dille telefonda konuştuğunu hakaretamız

¹Vakit gazetesi, 26 Şubat 1933, s. 1-2; Milliyet gazetesi, 26 Şubat 1933, s. 1-6; Cumhuriyet gazetesi, 26 Şubat 1933, s. 1.

bir biçimde sorar. Memurların Naci Bey'in Türkçe konuştuğunu söylemeleri üzerine G. Jannone, Naci Bey'e daha da aşağılayıcı bir tavırla, şirkette resmî dilin Fransızca olduğunu söyler. Gerekirse sopa ile memurları yola getireceği uyarısında bulunur. Şirket müdürünün bu sözleri karşısında Naci Bey:

“– Ben Türk'üm! Memleketimde resmî lisan Türkçedir. Hatta siz bile Türkçe öğrenmelisiniz!” cevabını verir. Bu cevaba çok sinirlenen G. Jannone, Naci Bey'e yirmi beş kuruş para cezası verdiğini açıklar.² Haksız yere cezalandırılmak istenen Naci Bey, herhangi bir suç işlemediğini, ceza ödeyecek bir durum olmadığını söyler ve “Memleketimde Türkçe konuşmak hakkımdır.” diyerek açıkça tavrını ortaya koyar. Naci Beyin Türkçe konusundaki tavizsiz tutumu karşısında G. Jannone daha da ileri gider ve Naci Beyi on beş gün süre ile işten kovduğunu söyler. Bunun üzerine Naci Bey de şapkasını alıp bir tek söz bile söylemeye tenezzül etmeden şirketten çıkıp gider³.

Olaya tanık olan diğer memurlar, Türkçe konuşmanın aşağılanması karşısında müdür G. Jannone'nin makamına giderek yaptığı hareketin doğru olmadığını belirtip çalışma arkadaşları Naci Bey hakkında verilen kararın geri alınmasını isterler. Ancak müdür G. Jannone:

“– Ya ben giderim, yahut da o!...” diyerek kendisinin yarattığı olayı yine kendisi için bir şeref meselesine dönüştürür.

Olay, Yataklı Wagonlar Şirketi'nin Türkiye temsilciliğine yansıtılır. Bulunduğu ülkenin diline hakaret eden bir müdürün yol açtığı olumsuzluğun giderilmesi ve Naci Bey'in görevine döndürülmesi istekleri karşılıksız kalır.

Bu olay, kamuoyuna iki gün sonra 23 Şubat 1933 günlü **Vakit** gazetesinde “Bu nasıl iş? Küstahlık! Türkiye’de Türkçe konuşmak kabahat miymiş?” başlıklı yazıyla yansır. Yazıda: “Bu çirkin hareket gösteriyor ki henüz Türkiye’de Türklüğe riayet etmesini hâlâ bilmeyen ecnebiler var. Türkiye’de resmî lisan Türkçedir. Türkiye topraklarında Türkçeyi bir ecnebi menedemez. Bu küstahlığa bir Türk olan şirket mümessilinin de göz yummayacağı tabiidir. Hükûmetin meseleyi ehemmiyetle nazarı dikkate alarak tahkikat yapacağı ve ekserisi Yunan ve İtalyan tâbiyyetinde olan memurlar önünde cereyan eden bu çirkin hadiseyi çıkaran ecnebiye haddini bildireceği şüphesizdir.” denilmektedir.⁴ 24 Şubat 1933 günü aynı gazetenin üçüncü sayfasında Selami İzzet'in “Küstahlık – Ecnebi Şirketler Komiserlerinin İşleri Nelerdir?” başlıklı yazısında olay ele alınır. Yabancı şirketlerde hürmet

²Milliyet gazetesi, 27 Şubat 1933. **Vakit** gazetesinde yer alan habere göre bu miktar 10 liradır. 23 Şubat 1933, s. 1-5.

³**Vakit** gazetesi, 23 Şubat 1933, s. 5; **Milliyet** gazetesi, 27 Şubat 1933, s. 5.

⁴**Vakit** gazetesi, 23 Şubat 1933, S. 5433.

gösterilmeyenlerin yalnızca Türkler olduğunu, yabancı yöneticilerin istedikleri zaman Türk çalışanları işten çıkardıklarını belirten Selami İzzet, Wagon-Lits Şirketi'nde yaşanan son olayda ise, Türkçe konuştu diye işten çıkarılan bir memurun yaşadığı durumun kabul edilemez olduğunu vurgular.

“Türkiye’de, Türkçeyi –Cumhuriyet’in dilini– yasak edecek kadar küstahlık gösterilebileceğini havsalamız almadı. Sorduk, soruşturduk; ben bizzat şirkete telefon ettim. Haber doğrudu. Yataklı vagonlar şirketinde memurların Türkçe konuşmaları müdür tarafından yasak edilmişti.” sözleriyle olayın doğruluğunu ortaya koyan Selami İzzet, Türk şirket komiserlerinin de ne iş yaptıklarını sorgulayarak yazısını “Bir şirket komiseri ecnebi bir şirket müdürünün müessesesinde Türkçeyi yasak ettiğini nasıl olur da bilmez? Hayret!” sözleriyle yazısını sonlandırır⁵.

Aynı gün, bir başka gazete, **Cumhuriyet**, olayı “Vagon Li Şirketi’nde çirkin bir hadise – Türkçeyi istemeyenin Türkiye’de yeri yoktur.” başlığı ile okurlarına duyurur⁶. **Milliyet** gazetesinin başlığı ise “Bu nasıl iş? Bir şirket, memurlarına Türkçe konuşurmuyor.” şeklindedir⁷.

Olayın basına yansımalarıyla birlikte toplumda büyük bir infiale yol açılması kaçınılmazdı. Çok değil, on yıl önce işgalci güçlere karşı Millî Mücadele’yi yürüten, bağımsızlığını savaarak elde eden bir milletin mensuplarının bu defa yabancı şirketler aracılığıyla bağımsızlığına gölge düşürülmesi kabul edilemez bir davranıştı. Türkçenin evde, sokakta, köyde konuşulan bir iletişim aracı olduğu, edebiyat, bilim, sanat dili olmadığı yolunda yıllardır işlenen düşünce karşısında Türkçenin köklü bir dil olduğu düşüncesinin işlendiği, başka dillerle karşılaştırıldığı ve Türkçe seferberliğinin başlatıldığı günlerde bu olayın yaşanması tepkisiz kalmadı.

25 Şubat 1933 Cumartesi sabahı İstanbul Üniversitesi’nin çeşitli fakültelerinde duvarlara saat 17.00’de Galatasaray’da toplanılacağını açıklayan afişler asılır. Gazete haberlerine göre, Millî Türk Talebe Birliği üyesi üniversiteli gençlik arasında haber hızla yayılmıştır.⁸ Üniversiteli yüzlerce öğrenci 25 Şubat 1933 günü akşam saatlerinde Yataklı Vagonlar Şirketi’nin önünde toplanmaya başlar. Olayı kınayan gençler, Türkçenin aşağılanması karşısında tepkilerini dile getirmektedirler. Kalabalık da topluluğun öfkesi de her geçen dakika artmaktadır. Şirket’in Beyoğlu Şubesi’nin önünde toplanan üniversiteli binlerce öğrenciden

⁵Vakit gazetesi, 24 Şubat 1933, s. 3.

⁶Cumhuriyet gazetesi, 24 Şubat 1933, s. 2.

⁷Milliyet gazetesi, 24 Şubat 1933, s. 6.

⁸Milliyet gazetesi, 26 Şubat 1933, s. 1.

oluşan kalabalık artık kontrol edilemez hâle gelmiştir. Bu sırada protestoculardan kimileri Yataklı Vagonlar Şirketi'ni taşlamaya başlar. Şirketin camları kırılır, kepenkleri tahrip olur. Kırılan pencerelerden içeri giren protestocular duvardaki Atatürk resmini, “Buraya layık değil!” diyerek alırlar. Protestocu gençlerden bir grup, Atatürk'ün bu resmini Halkevi'ne teslim eder ve resmin orada asılı kalması yolundaki isteklerini söyler. “Türkiye’de Türk dili hâkimdir.” diye bağırın gençler daha sonra Galata yönünde ilerlemeye başlar. Şirketi’n Galata’daki şubesini de tahrip eden topluluk daha sonra Eminönü’ne yönelir. Protestocular buradan Babıâli’deki; **Milliyet, Vakit, Haber, Akşam, Cumhuriyet, Son Posta** gazetelerinin önüne geldiğinde gençler, basının seslerine kulak vermesi, Türkçe konuşmayanlara karşı yayın yapması yönünde konuşmalar yapmışlardır.⁹

Kalabalığı dağıtmakta yetersiz kalan güvenlik güçleri itfaiyeden yardım ister. İtfaiye kalabalığı ancak basınçlı su sıkarak dağıtabilir. Şirket’in üst katında bulunan İtalyan bankası Commerciale d’Italia ile Loyd Triestino adlı bir şirket de olay sırasında isabet eden taşlardan tahribata uğramıştır. Bunlar dışında başka bir iş yeri, kuruluş veya herhangi bir bina zarar görmemiştir. Yağmacılık, gasp gibi herhangi bir olayın da meydana gelmediği protesto eyleminde üniversite gençliği yalnızca Wagon-Lits adlı Yataklı Vagonlar Şirketi’nin Beyoğlu Şubesi’nin camlarını ve kepenklerini kırmışlar, binayı tahrip etmişlerdir. Şirket’in Galata Şubesi’ndeki zarar 1.000-1.200 TL,¹⁰ Beyoğlu Şubesi’ndeki zarar da yaklaşık 3.000 TL’dir.¹¹ Topluluğu yönlendiren beş altı öğrenci gözaltına alınır. Ancak Wagon-Lits Şirketi’nden ve olay sırasında zarar gören diğer iki kuruluştan da güvenlik güçlerine ya da savcılığa herhangi bir şikâyette bulunulmamıştır. Bunun üzerine ifadeleri alınan öğrenciler serbest bırakılır. Ancak adlî açıdan olay iki ayrı yönden soruşturulmaya başlanır. Öncelikle ortada Türkçenin dolayısıyla da Türklüğün aşağılandığı bir olay yaşanmıştır. Şirket’in Şube Müdürü G. Jannone’nin Türklüğün manevî şahsiyetine tanıklar önünde hakarete bulunduğu ileri sürülmektedir. Bu olayın sabit olması durumunda G. Jannone hakkında soruşturma başlatılması kaçınılmazdır. Olayın ikinci aşaması ise söz konusu olayı protesto eden öğrencilerin yol açtığı tahribattır. Türk Ceza Kanunu’na göre bu öğrencilerin de kovuşturmaya uğraması söz konusudur. Savcılık, yaşanan olayın her iki yönünü de soruştururken, G. Jannone hakkında dava açabilmek için Adalet Bakanlığı aracılığıyla Türkiye Büyük Millet Meclisi Başkanlığına başvurur.

Öte yandan, eylemcilerin üniversite öğrencisi olması dolayısıyla Darülfünun yönetimi bütün fakültelere birer yazı göndererek olayın başlangıcı, gelişimi ve

⁹Milliyet gazetesi, 26 Şubat 1933, s. 6.

¹⁰Milliyet gazetesi, 27 Şubat 1933, s. 5.

¹¹Vakit gazetesinin 28 Şubat 1933 günlü sayısında “Beyoğlu ve Karaköy’deki binalarda kırılıp dökülen şeylerin bedeli üç beş bin lirayı geçmediğinin anlaşıldığı söylenilmektedir.” diye yazılmıştır.

sonuçları hakkında bilgi ister. Fakülte dekanlıkları da eyleme katılan öğrencilerin savunmalarını almaya başlar.¹²

Bu gelişmeler yaşanırken Wagon-Lits Şirketi de kendi içinde olayı soruşturmaktadır. Yürütülen soruşturmada Şirket'in resmî dilinin Fransızca olduğunun ve Şirkette Türkçe konuşmanın yasaklandığının çalışanlara G. Jannone tarafından tebliğ edildiğinin anlaşıldığı belirtilmektedir. G. Jannone'nin bir buçuk ay önce İstanbul'da işe başladığından işindeki başarısının öğrenilemediği, ancak yanında çalışanlara iyi bir yöneticilik yapamadığının yaşanan olayla ortaya çıktığı kaydedilmektedir. Şirket'in ilkeleri arasında, görev yapanların çalıştıkları ülkenin geleneklerine ve ahlakına uyması bulunmaktadır. Bu ilkelere uymadığından G. Jannone'nin işine son verileceği ifade edilir. İstanbul temsilcisi Hüsnü Sadık Bey, olay yargıya yansıdığından söylenecek ve yapılacak bir şey olmadığını, ancak Şirket açısından olayın ortaya çıkarılması için merkezden bir müfettiş istediklerini belirtir. 27 Şubat günü basına yaptığı açıklamada şirketin uluslararası bir kuruluş olduğunu, iş yaptığı ülkelerde “Şu veya bu lisanı resmî olarak kullanacaksınız!” tarzında bir emrin bulunmadığını söyler. Her ülkenin resmî dili neyse Şirket'in o ülkedeki resmî dili benimsediğini ifade eden Hüsnü Sadık Bey, yalnızca iç yazışmalarda ve haberleşmelerde Fransızcanın kullanıldığını açıklar. G. Jannone'nin işten el çektirildiğini ve Karaköy Şubesi Müdürü Talât Bey'in Beyoğlu Şubesi'nin işlemlerini yürütmekle görevlendirildiğini sözlerine ekler.¹³

Şirket'in Zagreb'teki müfettişlerinden Touchefeu ise 28 Şubat 1933 günü İstanbul'a gelir. Yaptığı ilk inceleme sonucunda, olayların yanlış anlamadan kaynakladığı izlenimini edindiğini söyleyen Müfettiş Touchefeu, hem G. Jannone'nin hem de Naci Bey'in iyi tanınan kişiler olduğunu ancak, G. Jannone'nin bu olaydan sonra görevden alınmasının kesin olduğunu sözlerine ekler.¹⁴

Müdür G. Jannone bu olaydan önce de bir başka olaya neden olmuştur. Yolcudan fazla para aldığı gerekçesiyle bir Türk çevirmene ağır hakarete bulunurken Türklüğü aşağılayan sözler sarf etmiştir. Bu olay savcılıkça soruşturulurken ikinci olay yaşanmıştır. Öğrencilerin protestolarıyla olayın giderek büyüdüğünü gören Jannone, işten ayrılan Naci Bey'i hemen geri çağırarak Galata Şubesi'nde işe başlamasını sağlamıştır.

Gazeteler protestocu öğrencilerin görüşlerine sayfalarında geniş ölçüde yer vermişlerdir. **Cumhuriyet** gazetesi, öğrencilerle yaptığı söyleşiyi yine öğrencilerin ağzından 27 Şubat 1933 günlü sayısında şöyle yansıtır: “Millî hudutlar dâhilinde en küçük gayri millî bir harekete tahammül göstermeyen gençlik, bilhassa Türklüğe

¹²Milliyet gazetesi, 27 Şubat 1933.

¹³Milliyet gazetesi, 28 Şubat 1933, s. 6.

¹⁴Milliyet gazetesi, 1 Mart 1933, s. 1-5; **Vakit** gazetesi, 1 Mart 1933, s. 1-3.

karşı yapılan en küçük hakaret karşısında coşacak bir vaziyette bulunmaktadır. Eğer bu hareketi hukukî esaslara aykırı bulanlar varsa yanılıyorlar. Onlara deriz ki, heyecan ve helecanlar hayatî kaidelere sığmaz. Helecanların hususî bir mantığı ve şuuru vardır. Nitekim Fransa’da, Almanya’da hiçbir hukukçu, talebe hareketlerini tenkit etmez ve edemez. Her hareket, aynı sertlikteki mukabilini doğurmak zaruretindedir. Gazi’nin içimize akıttığı millî heyecanları bulaştırmalarına gene Gazi’nin kafalarımıza aşılacağı fikirlerle isyan ettik. Ana vatanda her şey millî Türk dili ile ve yazısıyla olacaktır. Türkçe olmayan her şeyin akıbeti budur.”¹⁵

Gazetede ki haberin devamında üniversite gençliğinin dil konusuyla çok yakından ilgileneceği, hatta İstanbul’daki bütün yabancı isimleri Türkçesiyle değiştirerek Türkçeyi mutlak hâkim kılmak üzere bir “Dil Mücadele Cemiyeti” kuracakları da yer almaktadır.

Gazete yazarları da gençlerin protestosunu destekleyen çeşitli yazılar yazmışlardır. Yunus Nadi, “Yataklı Vagonlar İdaresindeki Hadise” başlıklı yazısında olayı değerlendirmiş ve “Türkiye’de çalışan hiçbir müessese burada illa filan dil konuşulur diye iddia edemez. Bu kapitülasyonları ilga eden Türkiye’ye mahsus bir hâl değildir. Bütün dünyanın medeni ve müstakil her memleketinde cari olan ve öyle cereyanı pek tabii bulunan bir hâldir. Medeni ve müstakil her memlekette yabancı dillere sadece müsamaha olunur, o kadar...” diyerek görüşlerini yansıtmıştır.¹⁶

Olayla ilgili en şiddetli yazıyı **Cumhuriyet** gazetesinde Peyâmi Safâ yazmıştır. “Türk Sana Diyor Ki” başlıklı yazısında Peyâmi Safâ şu sözlerle olay karşısındaki düşüncelerini dile getirmektedir: “Ne? Hâlâ mı benim toprağımda sen Mösyö, sen Mıstır, sen Sinyor, sen Herr, sen Gospodin, hâlâ mı sen etimi sömüren domuz, hâlâ mı sen kemiğimi yalayan köpek, hâlâ mı sen iliğimi emen sülük, hâlâ mı sen kanımı zehirliyen akrep, hâlâ mı sen benliğimi yalayıp yutan istismar ordusu, karşımdasın! Hâlâ mı Türkiye’de, Türkçe konuşan Türk memurunun Türk diline, Türk yurduna, Türk benliğine bir Türk caddesindeki binada çatal dilini uzatarak hakaret savurmak gayretini güdüyorsun!”

Peyâmi Safâ, yazısını şu sözlerle bitirir: “Toprağımı istimlak, terhin, ferağ etmek isteyen Mösyö, Mıstır, Sinyor, Herr, Gospodin ya aklını başına topluyarak otur, yahut defol! Ben buradayım! Kör müsün?”¹⁷

Yakup Kadri de İnkılap Gençliği Göründü başlığını taşıyan yazısında “Türk milleti, bundan on iki sene evvel, yekpare bir vücut hâline gelip sayısız düşmanlara karşı çıplak ve kanlı göğsünü gererek niçin harp ettiyse, İstanbul Darülfünun gençliği de Beyoğlu’ndaki ecnebi şirketin bürolarını onun için taşıladı. Yani kapitülasyon devrinden kalmış bir zihniyetin hortlar gibi olduğu bir noktaya

¹⁵Cumhuriyet gazetesi, 27 Şubat 1933, s. 6.

¹⁶Cumhuriyet gazetesi, 26 Şubat 1933, s. 1-2.

¹⁷Cumhuriyet gazetesi, 26 Şubat 1933, s. 3.

hücum etti.” diyerek gençliğin protestosunu haklı ve yerinde bulduğunu dile getirmiştir.¹⁸

Yataklı Vagonlar Şirketi Beyoğlu Şubesi Müdürü G. Jannone'nin görevden el çektilmesi, Naci Bey'in tekrar işe alınması, olayın şirket müfettişinin yanı sıra savcılıkça da soruşturulması Wagon-Lits Olayı'nın giderek kamuoyunun gündeminden düştüğünü görürüz. Bunda G. Jannone'nin sözlerinin yanlış anlaşıldığı, Türklüğe ve Türkçeye hakaretinin söz konusu olmadığı, yanlış yansıtılan olayla öğrencilerin protestolarını da haklı gördüğü yolundaki açıklamaları olayın soğumasını sağlamıştır. Wagon-Lits Şirketi, protestoculardan maddi zarar talebinde de bulunmamıştır. Böylece adli soruşturmada hiçbir kimse hakkında bir ceza hükmü vermeden tamamlanmıştır.

SONUÇ

Dil Devrimi'nin ilk aylarında yaşanan Wagon-Lits Olayı, gençliğin ve kamuoyunun Türkçeye sahip çıkmasını sağlamıştır. Olay; Bursa, Mersin, Zonguldak gibi başka şehirlerde de yankılanmış, yurdun değişik bölgelerinde İstanbul gençliğine destek toplantıları düzenlenmiştir. Yabancı adlı şirketlerin yaygınlığı ve bu şirketlerin faaliyetlerinde yabancı dillere yer vermesi Wagon-Lits Olayı ile kamuoyunun, aydınların gündemine gelmiştir. Bu amaçla Türk Dilini Koruma Cemiyeti gibi bazı oluşumlara gidilmesi söz konusu olmuş, birtakım etkinlikler düzenlemiştir. Bu etkinliklerden biri de yabancı adlı kurumlara, kuruluşlara karşı başlatılan harekettir. Üniversite öğrencileri yabancı adlı kurum ve kuruluşlara yazılar göndererek bu kuruluşların adlarını Türkçeleriyle değiştirmeleri istenmiştir. Bu gelişmeler olurken diğer yandan da Atatürk'ün başlattığı Dil Devrimi kapsamında Türkçenin köklerinin araştırılması, başka dillerle karşılaştırılmasının yapılması, yazı dili ile konuşma dili arasındaki ayrılıkları gidermek amacıyla yabancı kökenli sözcüklere Türkçe karşılıklar bulunması gibi bilimsel çalışmalar da yürütülmüştür.

¹⁸Vakit gazetesi, 2 Mart 1933, s. 1-2.

